

מיכתבים

מזן הראוי היה להרחיב אוהרה זו לגבי אלה המשתמשים במילים לועזיות מבלי שהם יודעים כיצד לבטא, או לאיית, אותן.

מי שאינו יכול להסתדר עם הביטוי העברי לקיים שדולה, או סתם להשתדל עבור נושא כל שהוא, משתמש במושג אנגלי, שמשום מה השתבש בארץ. הכוונה היא ללובינג (מילה אותה מעלה העולם הזה בהקשר לשידול לכלול נשים בגוף הבחור את הרב הראשי לתלאביב).

המילה באנגלית היא לוביאנג ולא לובינג. לובי = שדולה. לוביאנג = השתדלות, קיום שדולה. באנגלית מצוייה אומנם גם המילה לובינג. אבל לה פירוש שונה לגמרי: הטלה (כמו הטלת כדור לסל, או רימון למטרה).

רונית הנדלר, הרצליה

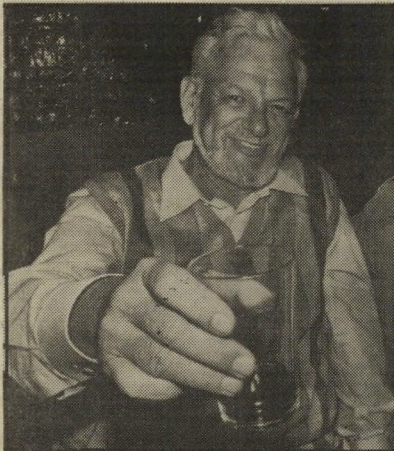
הרבה חוליות בשושלת

על אהבותיו של אסי דיין (ממכרים רק לאהבה"ה העולם הזה 30.12.87).
אם אסי דיין סבור כי בפרשת-אהבתו למונה וילברשטיין הוא רק בפרק השני של סידרת דייוסטי האישית שלו, הרי עוד צפוי לנו לשמוע רבות על עלילות אסי דיין.

אצלנו, בטלוויזיה הישראלית, כבר הוצגה החוליה ה-66 בשושלת (זה שמה העברי של סידרת דייוסטי) ובארצות-הברית היא כבר עברה את הפרק ה-200. יאיר פרנקל, חולון

דירות בגוש דן

על השפעת פיטורי אנשי בורסת ניו

חיבים הראל וצבן

אח אחד בארזים, אח אחד בסימטק

יורק על חיי המשק בערים (אתה והשקל" העולם הזה 30.12.87).
נשמע קצת מוגזם מה שיגאל לביב קובע במדרו, כי פיטוריהם של 20 אלף אנשי בורסה בניו יורק, יגרמו לעודף דירות גדול בשוק הדיור בתל-אביב.

רות בנייריק וליירדת מחיריהן".
20 אלף בעלי דירות בניו יורק המטרופוליטאנית, על 14 מיליון תושביה, זה בדיוק כמו 2000-3000 מפורטי התעשייה האווירית ביחס לגוש-דן.

מישהו שמע לאחרונה על ירידה במחירי הדיור בגוש-דן?
נתן כרמלי, תלאביב

הי דרומה לפאריס

על אפשרות ששגרירה תכהן במא"ר (אביטל מועמדת לפאריס", "התשקיף", העולם הזה 6.1.88).

אם תתמם התחזית של התשקיף וקולט אביטל תמונה לכהן כשגרירת ישראל בפאריס, יהיה בכך לא רק צעד גדול קדימה לנשים בשירות-החוץ אלא גם צעד גדול דרומה. שגרירויות בצפון הרחוק, באוסלו הנורבגית ובקופנהאגן הדנית, הרי כבר היו לנו. אסתר גבירין, רחובות

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תלאביב, מיקוד 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות במייל לפון-322262 (03), בפקסימיליה — 972-3-245242. מנוי 2009, ובטלסק — RMYM IL 341667

(המשך מעמוד 3)

בשנים, עד אמצע המאה האחרונה, ישבו ככפר חקלאים יהודיים.

בנוסף גם נהגו יהודי עכו לקבור את מתיהם בכפר ואת שרידי בית-הקברות היהודי הזה אפשר לראות עד עצם היום הזה בכרם-זיתים עתיק במבואות הכפר. אריה בנדט, חיפה

המינקת והקיסרון

על טיבו של סרט ("אני טי. קיסר סינ", העולם הזה 2.12.87).

עם כל ההערכה למבקרת הקולנוע של העולם הזה אני פשוט אינני מבין כיצד עלה בדעתה להכתיר אותו כסרטי-היוקרה של השנה.

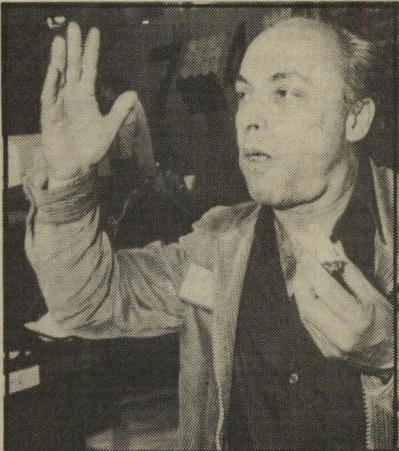
הסרט הזה הוא, בסך הכל, סתם ספקטקל, עם הרבה צבע, המון אנשים כתיכונות ססגוניות ופעילות בלתי-פוסקת, אבל הוא רחוק מאוד מהרמה הרגילה של הבימאי שלו, ברנארדו ברטולוצ'י, האיש שביים את הטאנו האחרון בפאריס.

אם יש בכלל קטע שווה לראותו בקיסר, זה הקטע בו חולצת המינקת היפהפיה שד מקסים לקיסרון והוא, כראוי לקיסר, יודע בדיוק מה לעשות איתו. חי פלד, תלאביב

אחים של חכים

על קשר מיספחתי של ח"כים ("יי חוס אחים", "מיכתבים", העולם הזה 30.12.87).

לח"כים יש אחים. ואחרי שהקוראה ליבנה

דיווחה כי לח"כ אהרון הראל (מערך) יש שני אחים — יאיר גרבוו הצעיר ואלון גרבוו איש הסימטק, עלי לדווח על קשר-אחים פרלמנטרי נוסף.

לח"כ מפי"ם יאיר צבן יש אח, הר"ר חיים צבן. הוא פקיד בקרן הקיימת ובעל חושיהמור. משנסתיימה, לאחרונה, נטיעתם של כמה אלפי דונם שתילי-ארזים בצפון, הוא הודיע כי עכשיו יהיה הרבה יותר קל להקים את בית-המיקרש השלישי.

ומי שלא הבין את הרמזו יכול לפנות לספר מלכים א' בו מסופר כיצד הקפיד המלך שלמה, בעת הקמת בית-המיקרש הראשון, לספון את פנים הבית בארזים. יהודה מירטל, תלאביב

אקשן ותנועה בחלון

על זהותו של מעצב חלון-הראווה של גולף ("חלון לראווה", העולם הזה 30.12.87).

מן הראוי לדייק. הקומפוזיציה של חלון הראווה באמת נותנת תחושה עכשווית ואוירת אקשן ותנועה, תוך שימוש בכובות אבסטרקטיות ומפוסלות. אבל היא עוצבת על-ידי ישראל וילברשטיין ולא אחר. צבי חסון, תלאביב

רגע של אנגליה

על האיות הנכון של מילה לועזית ("מה הם אומרים", העולם הזה 30.12.87).

לפני כמה שנים הופיע בהעולם הזה מיכתב למערכת שבו סיפר קורא כי אחותו הגדולה תמיד הזהירה אותו מפני השימוש במילים לועזיות שהוא אינו יודע את פירושן.

קורא יקר,

אסור היה לערבים לצאת מכפריהם בלא רשיון מיוחד. הם היו כפופים לשיפוט צבאי מיוחד. למעשה היו כל חייהם, עד לפרט האחרון, משועבדים להתלטות המימשל.

חיד ברגוריון לחם בקנאות למען המשך קיומו של המימשל, שבוטל רק שלוש שנים אחרי שבן-גוריון פרש סופית מראשות-הממשלה. מולן קמה קואליציה מזוהה שתבעה את ביטול המימשל הצבאי. היא כללה לא רק את השמאל, אלא גם את חרות של מנחם בגין. באחת ההצבעות הרמטאיות בכנסת היה הכל תלוי בכמה קולות של אגודת-ישראל. ברגוריון הורה להעניק לאגודת-ישראל רישיון של בנק, שהיה שווה הון ותמורתו הצביעה האגודה למען המשך קיומו של המימשל הצבאי.

העולם הזה עמד, כמובן, בשורה הראשונה של הלוחמים לביטול המימשל הצבאי. טענתנו היתה שאין לו כל קשר עם צורכי-ביטחון. אמרנו שזהו מכשיר ביהי מפא"י (מיפלגת-העבודה, כפי שנקראה אז) כדי להפעיל לחץ על המצביעים הערביים ולהכריח אותם להצביע בעד מפא"י והרשימות הערביות שהיו קשורות בה.

עכשיו, באיחור רב, קיבלנו לכך אישור נוסף. ב-1952 פירסם העולם הזה כתבה על אחר המושלים הצבאיים, צבי אלפלג, קצין צעיר מתניכי מפ"ם, שהיה ממונה על כמה כפרים

אלפלג (עם אשתו) תוצאות חמורות מאוד

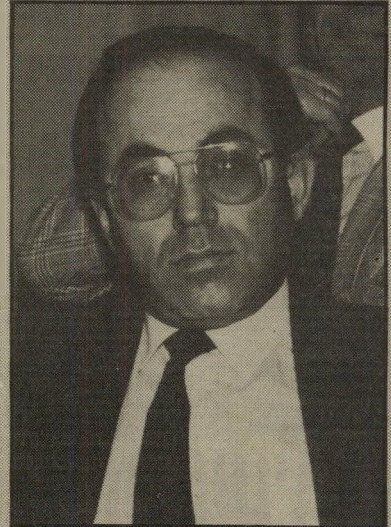
במשולש. הצוות שלנו וקראנו לו או "חולית" (כיסוי) התרשם לטובה מאלפלג, שהסמיץ דיעות מתקדמות, ועל כן ציין אותו לטובה, תוך ביקורת על השיטה כולה.

לא ידענו שלכתבה זו היה המשך. וכך גילה לי עכשיו אלפלג: יום אחרי הפירסום נקרא אלפלג אל האש המימשל הצבאי. זה הודיע לו שקיבל הוראה לסלקו מתפקידו.

במרכז מפא"י בבית-ארלונדורב ישב או שלום צ'רנסקי, הודו של צבי צור (המגיד שלי במלחמת-העצמאות, ולאחר מכן המטכ"ל צ'רל). עסקן זה היה ממונה מטעם המיפלגה על השימוש במימשל הצבאי למטרות מיפלגתיות. הוא הכניס חבורה שלמה של אנשי מפא"י לשורות המימשל, והרחיק ממנו כל מי שלא היה איש-המיפלגה. אלפלג פוטר, כך שינתה הכתבה הדיא את כל הדרך; אמר לי השבוע.

השבוע העניק יוסי גינוסר, אחד מאנשי השב"כ הבכירים שהיו מעורבים בפרשת האוטובוס בקו 300, שלושה ראיונות לעיתונות. בצורה חריגה למדי התפרסמו הראיונות האלה בו זמנית בהארץ, בדבר ובידיעות אחרונות, כשבכולם מעביר גינוסר את אותו המסר. העיקרי: שהוא התנגד לקבלת התניינה המפורסמת, והסכים לה רק תחת לחץ כבד. קוראי העולם הזה עשויים היו להיזכר שכבר קראו לפני שנה דברים דומים. ואכן, בינואר 1987 פירסם העולם הזה מונולוג של אלמוני, שהוגדר כהגון שב"כ, במדרוה של דפנה ברק, חשבון נפש (העולם הזה 6.1.87).

מכיוון שגינורס פתח עתה את פיו, מותר

גינורס

בפעם הראשונה לומר

גלות כי הוא היה אותו אלמוני. דפנה ברק נפגשה איתו ארוכות במשרדו, במכון הייצוא. אך מכיוון שאו עדיין היה אסור על גינוסר לדבר, הוסכם שלא לזהות אותו. גם כל פרט שעשוי היה להוביל אליו נגנז או שונה.

באותו מונולוג אמר גינוסר את אותם הדברים שהוא אמר עכשיו, כביכול "בפעם הראשונה" שרש"ה-שב"כ הודיע לו בשעתו שהוא פועל על לנהלים והנורמות המקובלות בשב"כ.

אין ספק שאותו מונולוג היה סקופ ממדרגה ראשונה, ויודעי-דבר גם הבינו זאת אז. ככתבה של או הוצאו גם דיבריהם של כמה מן הגיבורים האחרים של אותה פרשה עגומה, אולם מכיוון שאלה שומרים עדיין על שתיקה פומבית, לא יהיה זה הגון לגלות את זהותם.

כתבה

גורלית

כיום מתנהל שוב ויכוח על הצבעת האו"ם חים הערביים בבחירות הבאות. יש תוכניות להקים רשימה ערבית שתהיה קשורה במיפלגת-העבודה. יש להציע על המצביעים הערביים מיפלגת-העבודה מתלבטת כיצד לנהוג.

על רקע זה מעניין הסיפור ששמעתי לפני כמה ימים, באיחור של 35 שנים, מפי צבי אלפלג. בראשית שנות ה-50 היו הערבים בישראל